

HARRY
HARRISON
INVADO:
TERO

HARRY
HARRISON

INVADO:
TERO

Moskvo
Eldonejo "Impeto"
2012

УДК 811.922
ББК 81.8Эсп(84.7США)
Г20

Harry Harrison

INVADO: TERO

Tradukis *Mikaelo Ĉertilov*

Redaktis *Elena Ŝevĉenko*

Pentristino *Anna Striganova*

Respondeca redaktoro *Aleksandr Ŝevĉenko*

Tutmonde konata aŭtoro, posedanto de multaj internaciaj premioj, verkisto Harry Harrison estas ankaŭ malnova fidela adepto de la internacia lingvo. En ĉiuj liaj libroj Esperanto nepre aperas. Tiel, en la prezentata romano estas la vortoj: “Tiu lingvo estas same faciligita kaj aranĝita kiel Esperanto. Post kiam la principoj estas komprenitaj, do restas nur lernado de la vortaro”.

La romano estas scienc-fikcia, pacifisma, facile legebla.

Гаррисон Г.

Г20 Invado: Tero / Г. Гаррисон. Пункт вторжения: Земля. На языке эсперанто. – М.: Импэто, 2012. – 160 с.

ISBN 978-5-7161-0242-2

Всемирно признанный автор, обладатель многочисленных международных наград, писатель-фантаст Гарри Гаррисон является также преданным сторонником международного языка эсперанто. Во всех его книгах слово эсперанто присутствует обязательно. Так и в данном романе есть следующие строки: «Язык такой же простой и прекрасно организованный, как эсперанто. Достаточно однажды схватить основные принципы, и дело только за решением словарного запаса».

Для широкого круга читателей, владеющих языком эсперанто.

УДК 811.922

ББК 81.8Эсп(84.7США)

Книга выпущена с разрешения автора и его литературного агента в России Александра Корженевского

La libro estas publikigita kun permeso de la aŭtoro kaj lia literatura agento en Rusio Aleksandr Korĵenevskij

ISBN 978-5-7161-0242-2

© Harry Harrison, 1982

© Eldonejo «Impeto», traduko, aranĝo, 2012

LEGU! GOJU!

(Harry Harrison)

ALVENO

Ĝi aperis super Pacifiko tuj antaŭ mateniĝo, ekflamis super horizonto kaj stride transpasis bordlinion de Kalifornio kun meteora rapido. Ĝi flugis tiom rapide, ke ĝi estis super Arizono pli frue, ol la unua kraŝo de ĝia supersona flugo trafis grundon. La soneksplodo batis fenestrojn, aktivigis multnombrajn gardsignalojn, devigis ĉiun hundon hurli. Samtempe arma radaro de fora trovado ekfunkciis. Malamika atako!

Poratakaj jetoj okupis startajn lokojn, jet-obusoj “tero-aero” estis taskitaj je nula pozicio, interkontinentaj raketoj estis pretaj en siaj lanĉaj ŝaktoj. Signalo por atako estis preskaŭ farita. Estis tamen nenio tradicia pri la trajektorio, kiun ordinare sekvas atakanta raketo. Ĝi venis de neĝusta loko kun neĝusta rapido sur neĝusta alto. Ĝi kuregis kun rapido proksima al 5 maĥoj kaj devus ekbruli. Tio ne okazis. Kiam ĝi estis super Kansaso, ĝi draste ŝanĝis rapidon ĝis 3 maĥoj. Post malpli ol tridek minutoj ĝi trapasis duonon da Usono kun raketoj, celintaj al ĝi kaj observantaj ĝian trajektorion. Sed ili ne startis.

“*Nenio ĝusta estas pri tiu aĵo*”, – anstataŭ ĉiuj diris militradara kontrolisto. “Ni ne havas birdon, kiu povas flugi kiel tiu – kaj nenion similan faras la rusoj”.

“Ni esperas”, – morne diris lia komandanta oficiro, rigardante al la ruĝa telefono antaŭ li, atendente respondon post sia urĝa telefonvoko. La Prezidento estos jam nun je Varma Linio kun Moskvo, ricevante respondon pri tiu ĉi tre grava demando. La telefono estis premita al lia orelo tuj, kiam ĝi eksonoris. Atente aŭskultante, li kapjesis. “Jes, sinjoro, – diris li, malrapide metante la aparaton. – Vi pravas. Tio estas ne rusoj. Ili same estas surprizitaj, kiel ni. Esplorservaj raportoj konfirmas, ke tio ne povas esti ilia objekto. Sed se estas ne ilia?..”

Tio estas signifa, ke li ne diris voĉe siajn pensojn pri ebla deveno de tiaspeca flugaparato, kiel tiu ĉi – ne faris tion ankaŭ iu alia. Ili rigardis mute kaj atendis.

Ne por longe. Ŝanĝo de alto same konsternis kaj subitis, kiel antaŭa ŝanĝo de la rapido, ĝi malleviĝis ĝis mil futoj, kiam ĝi transiris Montarojn de Nov-Jerzejo kaj flugegis laŭ Ekstera golfo. Post kio ĝi turnis sin norden al Insulo Manhatano.

Ĝi ne faris tion laŭ arko. Ĝi simple turnis sin angule, ŝanĝante kurson naŭdegrade je tempunuo. Sur radaraj ekranoj la kurso aspektis neimageble, kiel litero L.

Ĝi celis Tutmondan Komercan Centron. La plej altan konstruaĵon en la mondo.

Ŝaron Forkner en la sama minuto staris kaj rigardis suden tra fenestro sur la naŭdeka etaĝo, rigardis, nevidante belegan vidaĵon, pensante pri tio, ke ŝi devas trafi gastro-nomiejon laŭvoje hejmen. Lumbrilo sur horizonto atentigis ŝin. Ŝi rigardis al ĝi, al la nigra makuleto kreskanta sub ĝi, kreskanta kaj ŝveliganta freneze kun ĉiu korbato. Io grandega kaj nigra celis rekte ŝin – poste preterpasis kun son-eksplodo. Unufuta ĉizaĵo fariĝis en konstruaĵo je malpli ol dek futoj de ŝi, kvankam ioma parto de aĵo tuŝis Komercan Turon. Pecoj de stukaĵo kaj nubo de polvo ekbolis, post tio puriĝinte montriĝis longa foldo en la muro plenigita de sunlumo. Ŝi svenis falante kontraŭ la tablo kaj malrapide glitis sur la plankon.

Kvazaŭ Komercaj Turoj estus ĝia celo, la veturilo komencis malleviĝi, tuj post kiam ĝi trapasis inter ili. Ĝia rapido malpliĝis de supersona al subsona, antaŭ ĝi transiris la 42-an Straton. Ĝi estis apenaŭ kelkajn futojn super ĉielskrapantoj de mezurbo kaj ekfalis kiel ŝtono, kiam venis super la 59-an Straton. Ĝia nigra formo makulis sur la suno; homoj rigardis supren timigitaj, ĉar ĝi malleviĝis al ili. Ĵus purigita Centra

Zooparko iĝis subite kraŝloko sur ekstera herba deklivo. Pluginte sulkon en grundo antaŭ ol halti. Parka deĵoranto estis likvidita per ĝia surteriĝo, same kiel vartistino puŝanta karan infanĉareton. Ili estis solaj viktimoj.

En silento, kiu sekvis post ĝia alvena bruo kaj krioj, nun aŭdeblis ankaŭ akrasona polica fajfo. Unuaj sirenoj sonis fore.

1. Neinvitita gasto de la ĉielo

Novjorko estas urbo, kiu scias kiel rapide moviĝi. Dum kvin minutoj polica kordono puŝis atestantojn je cent jardoj for de la surteriĝinta objekto. Du fotistoj kaptadis bildojn trans ŝultroj de policanoj, samtempe unu kinoamatoron oni tiris de arbo, plu filmantan feliĉe. Preskaŭ tuj post kiam la aĵo tuŝis la teron, informa tabulo de *Daily News* lumigis – donacoj per kontanta mono estos donitaj al homoj, kiuj telefonos por suflori novaĵojn – samtempe kun policaj aŭtoj venis ankaŭ aŭtoj de fajrobrigado. Kiam militista helikoptero surteriĝis post ĉirkaŭ tridek kvin minutoj, la situacio estis jam plene sub kontrolo.

“Nun mi prenos al mi komandadon de la situacio”, diris generalo, malsuprensvingante de sia helikoptero.

“Vi estas sub aresto”, – diris grizhara polica kapitano, lia vizaĝo elmontris tutan emocion de granita peco. Li montris per fingro, simila al ŝargita armilo, al la piloto de la helikoptero. “Vi havas dek sekundojn, por demeti tiun feraĵon for el tiu ĉi regiono. Moviĝu”.

“Vi ne rajtas!..” kriis la generalo, dum du policanoj tiris liajn brakojn post la dorson kaj premis sur la manradikoj mankatenojn. La piloto nur ĵetis rigardon al tio kaj vivigis la motoron. Muĝo de padeloj silentigis voĉon de la generalo, kio estis bone por ĉiuj.

Rob Hejvord atingis la polican kordonon ĝustatempe por atesti la incidenton. Li permesis al si unu mokrideton de kontento, antaŭ ol viŝi tutan emocion de sia vizaĝo. Elprenante sian monpaperujon kun sia identiga legitimilo li pasis trans la linion.

“Mi estas kolonelo Robert Hejvord, Esplorservo de la aer-armeo. Jen estas mia legitimilo”.

La polica kapitano rigardis al la homo, kiu aperis apud li. Alta, firma, bluaj okuloj sur sunbruniĝinta vizaĝo, nazo, rompita kelkfoje. La kapitano rigardis la legitimilon.

“Kion vi volas, kolonelo?” – demandis li.

“Havigi al vi kelkajn informojn. Tiu objekto trapasis okcidentan marbordon proksimume antaŭ unu horo. Ni sekvis ĝin ĝis ĉi tie. Ni ne havas imagon, kio estas ĝi. La oficiala teamo por esplori kaj arma personaro nun estas laŭvoje por liberigi vin. Kun permeso de la Prezidento. Dum ili ne alvenis, mi kun estimo proponas, ke vi demovu vian kordonon almenaŭ ankoraŭ je cent jardoj kaj komencu liberigi stratojn kaj konstruaĵojn en senpera proksimo”.

La kapitano kapjesis. “Mi akceptas la proponojn, kolonelo, kaj mi realigu ilin”. Li devis plilaŭtigi sian voĉon, por silentigi muĝadon de la generalo, sur kiun oni surmetis mankatenojn. Rob Hejvord kliniĝis pli proksimen, por diri denove.

“Via arestito estas generalo Haŭker, komandanto de la garnizono de la insulo Governor. Kiel vi opinias, ĉu vi povus liberigi lin por mia kuratoreco? Ekster via polica kordono, kompreneble”.

“Mi scias, kiu estas tiu hundinfilaĉo. Vi povas preni lin, se vi volas, – fajna rideto malaperis tuj post kiam ĝi aperis sur lia severa vizaĝo. – Mi nur volis fari jurisdikian punkton”.

Estis jam mallume, kiam militista taĉmento anstataŭis la policon, sed vico de lumĵetiloj faris la parkon luma same kiel tage. Estis neniuj ŝanĝoj. Plena de cikatroj, naŭdekfuta longe, kojno de blua metalo restis senmova kaj muta. Armiloj de diversaj kalibroj estis celitaj al la aĵo, same kiel multnombra registra instrumentaro. Rob Hejvord staris kun malgranda grupo de oficiroj kaj sciencistoj, kiuj decidadis pri sekva paŝo.

“Ni povas sendi volontulon por marteli la aĵon”, – diris la generalo al plifortigita esplorserva teamo.

“Ni pensis pri iom pli komplika formo de komunikado, – snufis unu el scienca teamo. – Radioelsendoj, ŝanĝo de frekvencoj, transruĝa kaj transviola...”

“Tridekola obuso de ŝipa armilo sciigus al ili, ke ni estas ĉi tie”, – diris admiralo.

Rob Hejvord konservis sian trankvilecon. Ŝanco donas al li la karton; kiel direktoro de esplorservo de aerarmeo de Orienta marbordo, li ne vizitas Novjorkon ofte, kaj li intencis maksimume uzi tion. Liaj registraj teamoj jam estis sur siaj pozicioj. La estroj povas fari komencajn paŝojn; li farus sekvajn paŝojn, kiam eventoj venos al lia jurisdikcio. Nun li nur volis observi...

Laŭtparolilo sur ruldome de komunikado ekvivis kaj voĉo de unu el operatoroj eliĝis.

“Ni ricevis mallongondan radiadon de la aĵo. Kaj sonojn de iu sorto...”

Lia voĉo estis silentigita per metala krako de la objekto antaŭ ili – sekvis eksploda bato kaj granda peco de metalo defalis de flanko de la flugaparato. La pafistoj kliniĝis ĉe siaj celiloj, fingroj pretas sur ellasiloj.

“Detenu vian fajron! – krakis imperia voĉo. – Dum ne estas ordono, ne pafu!”

La homo, kiu tion diris, generalo Beltajn, eliris antaŭen kaj turnis sin vizaĝe al soldatoj. Eksmoda grava bastono klakis kontraŭ lia femuro, dum li rigardis kolere al soldatoj; iliaj fingroj malstreĉiĝis. Nur kiam li konvinkiĝis, ke lia komando estis komprenita, li turnis sin reen kaj direktis la vizaĝon al la silenta aperturo kun la aliaj.

Nenio okazis plu. Post unu minuto la generalo vokis unu el siaj adjutantoj kaj donis komandon. La homo hastis al atendantaj oficiroj, observis iliajn vizaĝojn, dum ili rigardis senpacience al li. Li venis al Rob Hejvord kaj salutis.

“La generalo volas vidi vin, kolonelo”.

Rob respondis salutante kaj sekvis lin.

“Dispozicioj de Pentagono, – diris Beltajn. – Se la aĵo ne montras signojn de agreso, al kiuj necesas tuj kontraŭstari, tiam mi devas efektiviĝi la planon L67. Tio estas Vi kaj via teamo, ĉu vere?”

“Jes, generalo, L67 estas unu el planoj por neantaŭviditaj okazoj, faritaj por uzi okaze de eksterordinaraj situacioj de tiu ĉi speco”.

“Ne diru al mi, kvazaŭ vi supozis, ke la simila povas okazi?”

“Ni ne supozis, ke io ajn simila okazos, sinjoro. Simple ni havas kelkan kvanton da planoj por diversaj ekstremaj situacioj. Ĉu mi povas daŭrigi?”

“Ĉu via teamo estas ĉi tie?”

“Jes, sinjoro”.

“Tiam ek antaŭen. Kaj sukceson”.

Rob parolis mallaŭte per sia portebla sendoricevilo, post tio turnis sin reen direkte al vicoj de soldatoj kaj veturiloj. L67. Unu el fantaziaj planoj, pri kiuj ĉiuj ridis. Kio, se flu-

ganta telero surteriĝus? Kio tiam? Ha-ha. Ili ne estas ridantaj nun – ili verŝajne eĉ ne ridetas.

Li tirante malfermis tendan klapon kaj eniris. Serĝento Grut etendas kordonan balteon kun jam alkroĉitaj instrumentoj de Rob. La serĝento estis ses futojn kaj ses colojn alta, granda kaj nigra kaj same signifa, kiel li aspektis. Li forveturis el Suda Afriko, kiam li estis ankoraŭ adoleskulo – policanoj tie ankoraŭ serĉis lin – kaj tuj rekrutiĝis en la armeon de Usono post alveno ĉi tien. Lia batala registralisto estis mirinda same kiel reputacio de eksperto pri senarmila defendo. Li laboris kun Rob pli ol ses jaroj kaj ilia interrilato estis sole el reciproka estimo.

“Kion ni scias pri tiu aĵo?” – demandis Grut.

“Absolute nenion. Estas malfermita pordo. Ni eniras blinde. Ĉu vi pretas, Ŝetli?”

Kaporalo Ŝetli kapjesis responde, pliĝustigante fiksilojn sur peza komunikila tornistro sur sia dorso. Li estis longmembra kaj maldika, kun elstara adampomo; li aspektis kaj prononcis kiel neklera vilaĝano de montoj Tennessi. Dum tio li estis fakulo pri elektroniko, kiu povis labori kaj ripari iun ajn aparaton, fabrikitan de homo. Li metis bobenon en pozicio sur sia femuro kaj devolvis pecon de kablo. “Nun estas registrado”, – diris li, aktivigante televidan kameraon kun aldona aparataro.

“Tiam iru ni, – Rob firme tiris rimenojn de kasko kaj lumigis lampon fiksitan sur ĝi. Ili eliris senprobleme, unu, du, tri, same kiel praktikis centfoje.

Lia rezerva grupo atendis. Ili enfalis en pozicion de malfronto dum ne estis iuj ajn komandoj. Dum ili iris plu, soldato post soldato restis gardi maldikan komunikadan kablون, kiu estis etendita reen al registra aparataro en tendo. Ekzistanta signalo per radioelsendo estis ankaŭ bona, sed la signalo povus sendube malaperi tuj kiam aparato estos interne de

metala ŝelo. La kablo estis ilia rezervo. La kordono de armeo malfermis tra iron tuj kiam ili proksimiĝis, kaj fermis post ili. Rob iris la unua kaj haltis nur kiam li estis distance je unu brako ĝis la ŝipo.

“La malfermitaĵo estas antaŭ mi, – diris li, la mikrofonoj ekfunkciis kaj registris liajn vortojn. – La rektangula. Ĉirkaŭ ok futojn alta. Metala muro je almenaŭ unu futo dika. Interne la muro ankaŭ estas metala, la planko estas helblua, neniuj bildoj kaj signoj. La koridoro turniĝas. Nenio plu estas videbla. Ni eniras”.

Li moviĝis, transsaltis malaltan sojlon kaj kun frapo surpiediĝis sur la planko interne, ne malrapidiĝante kuris plu ĝis li atingis turniĝon de la koridoro. Tie li haltis kaj atendas, dum alvenas la ceteraj.

“Komunikado?” – demandis li.

“Ĉio enordas, ĉiu aĵ’, kolonelo. Rezultiĝas diable belega hejma filmo”.

“Estu apude. Se mi bezonus subtenon, mi dezirus ricevi ĝin rapide”.

Neklara gruntado de Grut estis nura respondo, sed li sciis, kion tio signifis. Li ricevus ajnan subtenon bezonatan al li, tuj kiam li ekbezonos tion.

“Ni iras plu la la koridoro”. Li iris antaŭe, unu malgranda paŝo post paŝo, subita halto, kiam Ŝetli diris.

“Radioricevado kaj elsendo forestas. Ĉiuj aĵoj nun eliras laŭ la kablo”.

“Antaŭe estas pordoj. Mi haltis ĉe la unua. Tenilo mankas. Oranĝ-kolora disko en la centro. Mi intencas tuŝi la diskon”.

Rob malrapide tiris sin antaŭen, sciante, ke larĝforma serĝento Grut moviĝas tuj post li. Li ne tuŝis la pordon. Kiam liaj fingroj estis ankoraŭ distance je ses coloj, la mekanismo

estis ekfunkcianta. Estis akra klaka sono, kaj la pordo forfalis en la sojlon.

Kiam ili ekrigardis internen, Rob ne povis deteni subitan ekspiron. Malantaŭ li Ŝetli murmuris blasfemon flustre. Nur Grut estis silenta, sed la pafiltubo de lia 45-a kalibra aŭtomata pistolo malrapide serĉadis antaŭe, ĝis kiam Rob formovis ĝin.

“Ni ne bezonos armilojn, – diris li raŭke, poste purigante sin gorĝon. – Por la registrado. La pordo nun estas malfermita kaj ni rigardas internen, kio verŝajne estas stirejo de la flugaparato. Ĉi tie estas vico de diverstipaj instrumentoj, plus vidaj ekranoj, kiuj montras mirinde klarajn bildojn de ĉirkaŭanta medio. La pilotoj, se ili estas tiuj, ambaŭ estas certe mortaj. Unu estas sur la planko apud sia seĝo. La alia daŭre sidas falkliniĝinte al unu flanko. Ambaŭ havas evidente plurajn vundojn. La unua sur la planko kuŝas en tio, kio verŝajne estas, granda flako da sango. Mi diras “verŝajne”, ĉar la densiĝinta likvaĵo estas... verda. Tiuj estaĵoj certe estas ne homoj en ajna okazo. Mi iras pli proksimen”.

Rob malrapide eniris en la ĉambron, lia teamo sekvis tuj post li. La pistolo de Grut serĉadis en ĉiuj direktoj de probablaj atakoj. Neniu estis. Nur du apud stirpanelo. Rob alproksimiĝis, tiam svingis al Ŝetli, kiu pendiĝis malantaŭe.

“Faru tiun kameron pli proksimen, kaporalo”.

“Estas surmetita teleskopa lenso nun, kolonelo. Mi vere ne preferus iĝi tro proksime...”

“Mi volas, ke tiu kamerao estu senpere apud mi. Nur tenu la kapon flanke, se vi volas, ke vi frandu viajn bakaĵojn”.

“Mi ĝuste povas”.

“Ĝuste tie. Tenu ĝin. La objekto ŝajnas esti ĉirkaŭ sep futojn longa. Sur ĝi estas surmetitaj rimenoj de iu speco kun alkoĉitaj diversaj instrumentoj, sed neniu alia vesto estas. Ĝi estas kovrita per malhela intermiksita pelto, pro tio do ana-

tomiaj detaloj ne estas klaraj. Ĝi suferis multajn tranĉojn kaj kontuzojn. La haŭto de ĝiaj... manoj estas malhela kun ses, ne, sep fingroj. Spatelsimilaj. Ungoj ne estas, sed ŝajnas estas malgrandaj krifetoj sur la finaĵoj de ĉiu fingro. Ĝi havas du okulojn, oreloj ne videblas, fendoj por nazo estas kovritaj per haŭtaj klapoj. La buŝo pendas malfermita. Ĝi havas dentojn similaj al... la ŝarkaj. Akraj kaj noĉhavaj, du vicoj de ili. Nu, la aĵo estas aspekte *monstra*. Tio sola vorto por ĝi. Neniam mi volus renkoti ĝin en malhela nokto”.

Rob fortorniĝis, ne komprenante, ke li tremas. La kreaĵo estis abomena, eĉ sen timigaj malsekaj vundoj.

“Mi revenos en tiu ĉi ĉambro, post kiam ni rigardos la ceteran de la veturilo”.

Rob iris de la ĉambro kaj plu laŭ koridoro, lia teamo tuj post li, komentante por registrado, kiel li iras.

“Denove en la koridoro. Ne estas ĉi tie markado aŭ iuj ajn artefaktoj, kvankam estas ankoraŭ kvar pordoj situantaj apud tiu, identaj kun la unua. Mi intencas malfermi ilin laŭvice. Mi venas nun al la unua el ili”.

Rob hezitis, ne sciante kial, eble ne dezirante kunpuŝiĝi kun tio, kio eble staris post la metala muro antaŭ li. Li sentis, ke haroj sur la nuko moviĝas – tio estis stulte. Emocioj. Li ĵetis sian manon antaŭen.

La pordo klakis kaj malaperis malsupre, kaj la granda pelt-kovrita figuro ĵetis sin antaŭen. Ĝi kriis kun laŭta ŝriko, kun okuloj malfermitaj kaj kruelaj.

La armilo en ĝia mano estas direktita al ili.